

Tekst 1

Thisbe en Pyramus.

63 Conscius omnis abest; nutu signisque loquuntur,
64 quoque magis tegitur, tectus magis aestuat ignis.
65 Fissus erat tenui rima, quam duxerat olim
66 cum fieret, paries domui communis utrique.
67 Id vitium nulli per saecula longa notatum
68 (quid non sentit amor?) primi vidistis amantes
69 et vocis fecistis iter, tutaeque per illud
70 murmure blanditiae minimo transire solebant.
71 Saepe, ubi constiterant hinc Thisbe, Pyramus illinc,
72 inque vices fuerat captatus anhelitus oris,
73 "Invide" dicebant "paries, quid amantibus obstas?
74 Quantum erat, ut sineres toto nos corpore iungi?
75 Aut, hoc si nimium est, vel ad oscula danda pateres!
76 Nec sumus ingrati; tibi nos debere fatemur
77 quod datus est verbis ad amicas transitus aures."
78 Talia diversa nequiquam sede locuti
79 sub noctem dixere "Vale" partique dedere
80 oscula quisque suae non pervenientia contra.
81 Postera nocturnos Aurora removerat ignes
82 solque pruinosas radiis siccaverat herbas:
83 ad solitum coiere locum. Tum murmure parvo
84 multa prius questi statuunt ut nocte silenti
85 fallere custodes foribusque excedere temptent,
86 cumque domo exierint, urbis quoque tecta relinquunt.
87 Neve sit errandum lato spatiantibus arvo,
88 convenient ad busta Nini lateantque sub umbra
89 arboris; arbor ibi niveis uberrima pomis,
90 ardua morus, erat, gelido contermina fonti.
91 Pacta placent; et lux tarde discedere visa

92 praecipitatur aquis, et aquis nox exit ab isdem.
93 Callida per tenebras versato cardine Thisbe
94 egreditur fallitque suos adopertaque vultum
95 pervenit ad tumulum dictaque sub arbore sedit;
96 audacem faciebat amor. Venit ecce recenti
97 caede leaena boum spumantes oblita rictus
98 depositura sitim vicini fontis in unda;
99 quam procul ad lunae radios Babylonia Thisbe
100 vidit et obscurum timido pede fugit in antrum,
101 dumque fugit, tergo velamina lapsa reliquit.
102 Ut lea saeva sitim multa compescuit unda,
103 dum redit in silvas, inventos forte sine ipsa
104 ore cruentato tenues laniavit amictus.
105 Serius egressus vestigia vidit in alto
106 pulvere certa ferae totoque expalluit ore
107 Pyramus; ut vero vestem quoque sanguine tinctam
108 repperit, "Una duos" inquit "nox perdet amantes,
109 e quibus illa fuit longa dignissima vita,
110 nostra nocens anima est. Ego te, miseranda, peremi,
111 in loca plena metus qui iussi nocte venires
112 nec prior huc veni. Nostrum divellite corpus
113 et scelerata fero consumite viscera morsu,
114 o quicumque sub hac habitatis rupe leones!
115 Sed timidi est optare necem." Velamina Thisbes
116 tollit et ad pactae secum fert arboris umbram,
117 utque dedit notae lacrimas, dedit oscula vesti,
118 "Accipe nunc" inquit "nostri quoque sanguinis haustus."

Ovidius, Metamorphoses 4.63-118